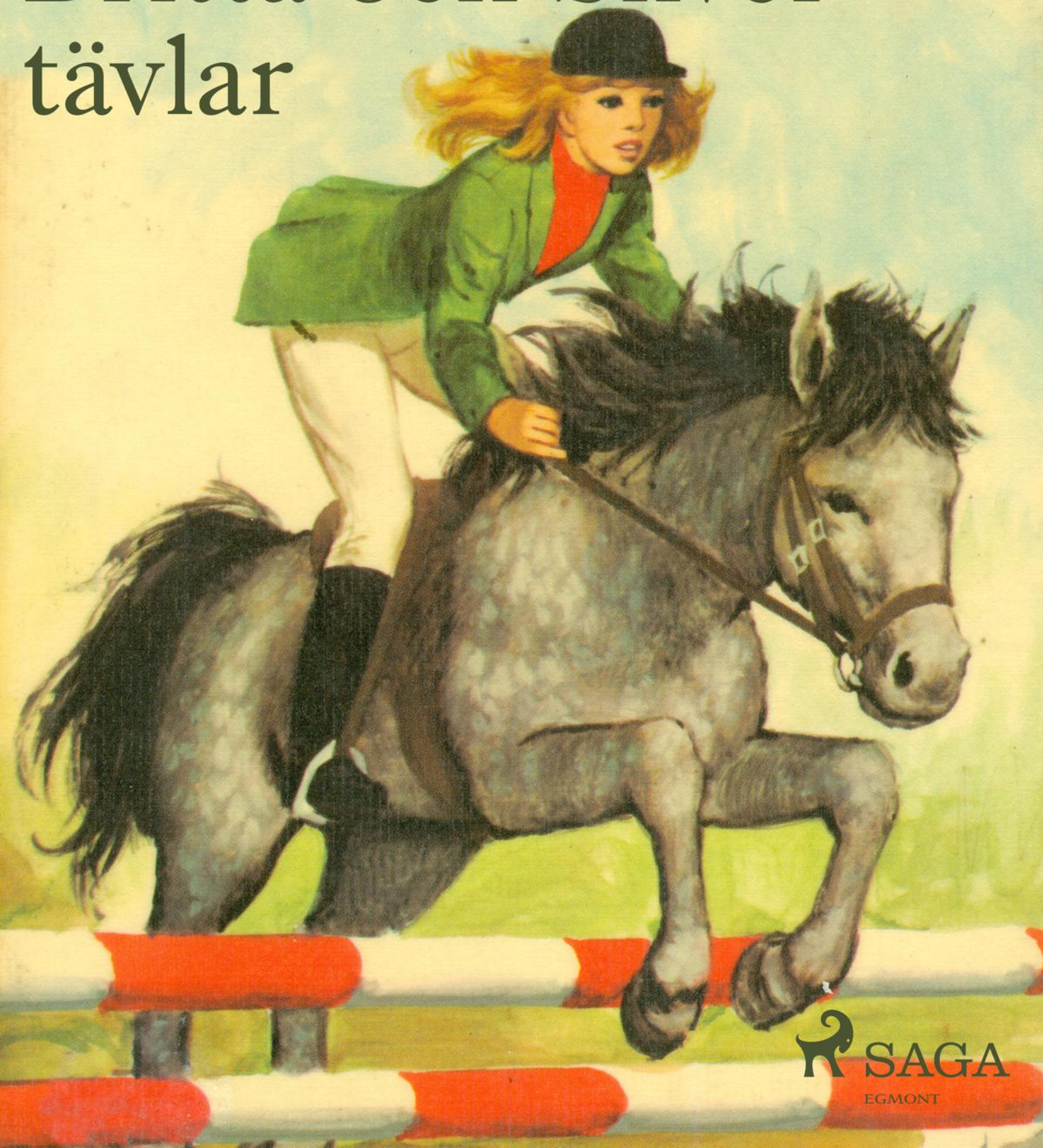

Lisbeth Pahnke

Britta och Silver tävlar

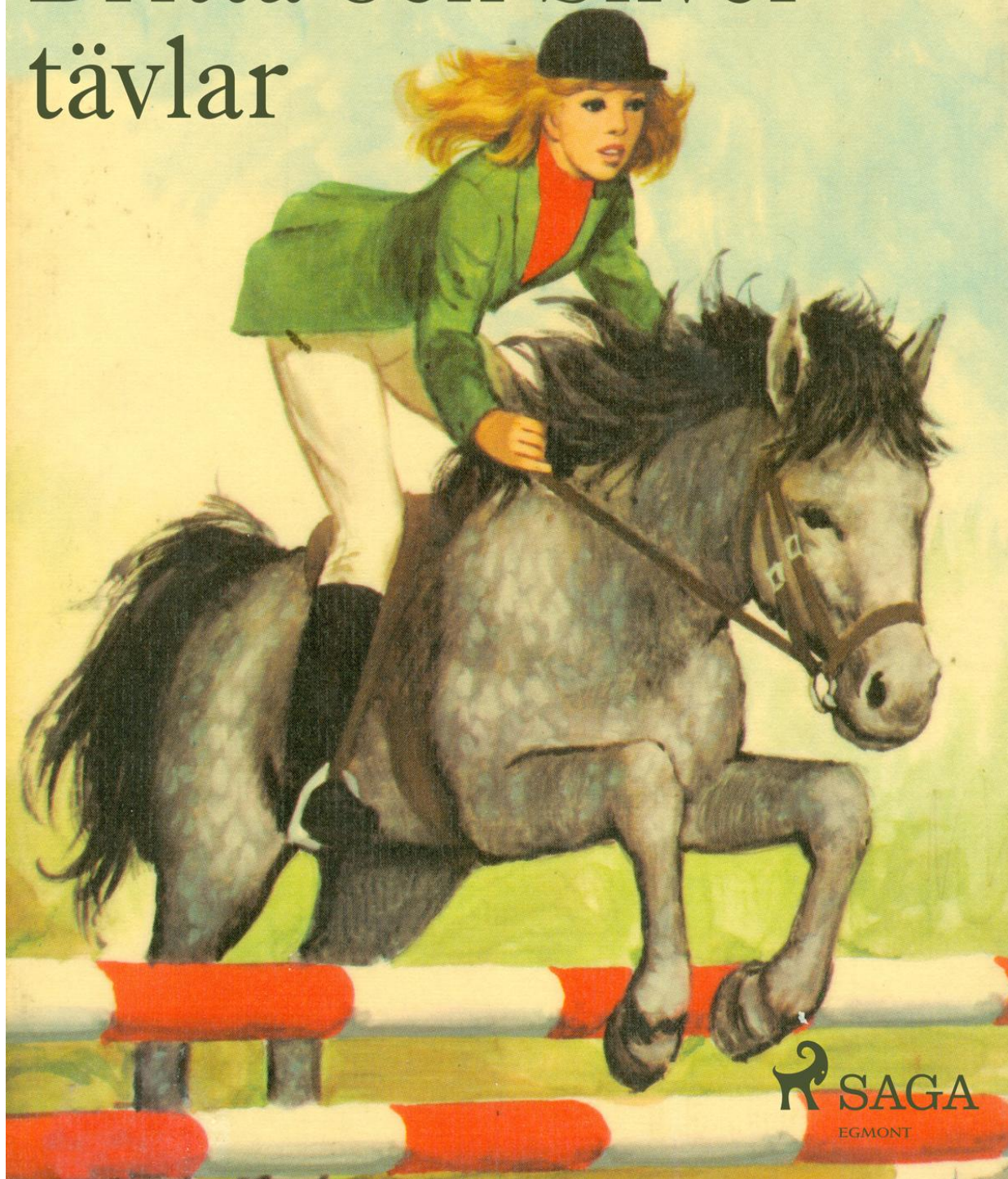

 SAGA
EGMONT

Lisbeth Pahnke

Britta och Silver tävlar

 SAGA
EGMONT

Lisbeth Pahnke

Britta och Silver tävlar

Saga

Britta och Silver tävlar

Copyright © 1968, 2018 Lisbeth Pahnke och SAGA Egmont,
an imprint of Lindhardt og Ringhof A/S Copenhagen

All rights reserved

ISBN: 9788711520703

1. E-boksutgåva, 2018

Format: EPUB 2.0

Denna bok är skyddad av upphovsrätten. Kopiering för
annat än personligt bruk får enbart ske efter
överenskommelse med Saga samt med författaren.

Lindhardtogringhof.dk

Saga är ett förlag i Lindhardt og Ringhof, ett förlag inom
Egmont-koncernen

Norråker

Norråkers Ridklubb tog emot med svenska flaggan i topp och strålande sol. Vi var framme vid elvatiden och det första vi fick syn på var hoppbanan som låg utanför ridhuset och såg färgglad och inbjudande ut i solskenet, och det pirrade imagen på mig när jag tänkte på att jag snart skulle hoppa där med Silver. Sedan fick vi syn på Lasses bil som helt retsamt stod parkerad vid stallet och såg ut som om den stått där hur länge som helst. Farbror Magnus, vår ridlärare, tittade dit med ett leende och konstaterade att hela styrkan alltså var samlad, och sedan klev vi ur bilen och sträckte på benen.

”Det är verkligen mysigt här”, sa Gunnel och tittade sig förtjust omkring. ”Det måste vara skönt att ha ridhuset och utomhusridbanan alldeles bredvid stallet!”

”Ja, det är lite obekvämt att ha ridhuset i ena ändan av stan och hästarna i den andra, som vi har”, medgav hennes pappa, farbror Magnus.

”Åh, vad jag är törstig!” klagade Ann-Marie. ”Jag är alldeles torr i halsen.”

”Kom så går vi in i stallet och tittar på deras hästar”, föreslog jag ivrigt.

”Jag vill hellre titta på banskissen”, sa Helena som började bli nervös. ”Farbror Magnus, när börjar vår klass?”

I detsamma öppnades stalldörren och en man i elegant mörkblå ridrock, ljusa ridbyxor och svarta välputsade ridstövlar kom ut. Han hälsade hjärtligt på farbror Magnus och skrattade bullrande.

”Ja, jag tyckte väl att jag hörde en bil!” sa han.
”Välkomna allihop! De andra kom för en stund sedan. Och hästarna är på väg, hörde jag?”

”Det stämmer”, sa farbror Magnus. ”Dom bör vara här om någon halvtimme. Första starten går klockan ett, eller hur? Jag har en del programändringar att anmäla ...”

Helena och jag utbytte en blick i samförstånd. Det var vi som var programändringarna. Två dagar tidigare hade Helenas lilla sto Fia-Lisa vänt uppochner på alla våra planer genom att gå och snubbla omkull i ett djupt dike och bli halt. Helena och Fia-Lisa skulle ju vara med i det ena laget, samma lag som jag skulle rida i på rid-skolehästen Menuette. Vi hade varit förtvivlade och nästan trott att vi skulle bli tvungna att avstå från klubbhoppningarna i Norråker, men i sista stund hade Ann-Marie, min kamrat från södra Sverige som bodde hos oss under sommaren, och Lasse (en av ridskolans bussigaste och duktigaste elever) fått en idé och lyckats övertala mig att ställa upp med min unga welshponny Silver och låta Helena rida Menuette! Så saken hade ordnat sig, men gissa hur Helena kände sig som måste klara av den heta och omöjliga Menuette, och jag som för första gången skulle hoppa min ponny i en tävling!

”Pappa, vi kan väl se oss omkring så länge”, föreslog Gunnel. ”Jag vill se hästarna.”

Farbror Magnus tittade på vår värd, som nickade: ”Det går utmärkt. De andra är redan inne i stället.”

”Men håll er framme när våra hästar kommer”, förmanade farbror Magnus.

Det lovade vi och så strosade vi in i stallet och bland en massa ridklädda ungdomar stötte vi på resten av vårt gäng.

”Nejmen hej!” sa Lasse med en retsam glimt i ögat. ”Jag började nästan tro att ni ångrat er och vänt hem igen!”

”Är det det roligaste du kunde komma på medan du Väntade?” sa Helena kritiskt. ”Dom som åkte med dig tar väl tåget hem.”

”Har ni serverat era artigheter nu!” sa Gunnel, ”så kunde vi kanske ta reda på var våra hästar ska stå.”

Vi såg oss omkring i stallet. Det var ganska stort och hade tio rymliga spiltor på var sin sida om den breda mittgången. På den högra sidan rådde en livlig aktivitet, ridklädda pojkar och flickor – och vuxna med för den delen – var ivrigt sysselsatta med att rykta redan glänsande hästar, borsta manar och svansar och putsa hovar. Här och där i mittgången stod grupper av ryttare med blankputsade stövlar och diskuterade, och på en havrelår utanför sadelkammaren satt två flickor och pratade i blå stalloveraller och träskor med hästnamn på. Luften surrade av hästprat och det låg en sorts mysig stämning över hela stallet, ett slags trevlig spänning som alltid uppstår när man på vänskaplig klubbtävlingsnivå betraktar alla som ens konkurrenter.

Den vänstra stallängan var tom, där hängde bara namnskyltarna i ensamt majestät över spiltorna för att tala om vilka hästar som i vanliga fall stod där.

En äldre något gråhårig dam i beige ridbyxor och mossgrön ridjacka – precis en sådan som jag skulle vilja ha själv! – stod och ryktade en livlig liten kolsvart vallack med bläs och fyra vita strumpor. Hon tittade upp när vi stannade till, och hennes väderbitna ansikte lyste upp i ett vänligt leende.

Se goddag, Gunnel! Har era hästar kommit?” ”Inte än”, sa Gunnel, ”men dom kommer nog när som helst, tant Maggie.”

”Ni kan ställa upp era hästar därborta. Vi har tagit ut våra i hagen. Hur många har ni med er?”

”Sju”, sa Gunnel och tittade beundrande på den svarta vallacken. ”Han ser ut att vara i toppform.”

”Å, Sultan är alltid i toppform!” Damen som Gunnel kallade ”tant Maggie” och tydligen kände sedan tidigare, skrattade tryggt och gav sin häst en klapp. ”Han är värre än den värsta unghäst!”

”Hur gammal är han nu?”

”Tjugotvå.” Tant Maggie gnuggade energiskt på en bakhas. ”Och du kan hälsa din pappa att vi ska ge honom en match imorgon!” sa hon muntert.

Vi gick vidare och jag fick syn på en smäcker skimmel som grinigt stod och sparkade i spiltväggen.

”Akta er för henne!” varnade en av overallflickorna. ”Hon bits och sparkas, hon är sur jämt. Men hoppa kan hon!”

I nästa spilta kände jag igen gamla Bonita och hon såg lika klumpig och trög ut som för flera år sedan då jag rudit henne. Det var när vår klubb tävlade i Norråker för första gången. Då hade vi inte haft våra egna hästar med oss, utan tävlat på deras.

”Hästarna kommer!” ropade någon och alla skyndade sig nyfiket ut. Vi kom lagom för att se transporten backa mot lastbryggan. Äntligen! Det kändes som om det var evigheter sedan vi lastat på Silver, fast jag enkelt kunde räkna ut att det bara var tre och en halv timmar sedan.

Luckan fälldes ner och inne i transporten började ett förfärligt skrapande och stampande och gnäggande. Siv ledde ut Kim först. Han var alldeles blöt av svett och visade oroligt vitögonen. Sedan tog vi ut de andra en efter en, Menuette, Truska, Fuxen och Mister med Norråkers Ridklubb som intresserade åskådare. När farbror Magnus ledde ut Don Dinero var det alldeles tyst. Don Dinero klippte lite med öronen och visade upp sin något uttråkade